

Capitolul 12

Evenimente în perspectiva lui Dumnezeu

Femeia și Copilul de parte bărbătească

1.-2. - »Și un semn mare s-a văzut în cer: o femeie îmbrăcată în soare și având luna sub picioarele ei și pe capul ei o coroană cu douăsprezece stele; și, fiind însărcinată, striga în durere și în chin ca să nască.« - Capitolele 12, 13 și 14 conțin o profeție coerentă. Considerăm că această secțiune este deosebit de bogată în învățăminte pentru cei care doresc să înțeleagă profeția. O înțelegere corectă a ei legată cu atitudine morală temătoare de Dumnezeu îl va face capabil pe cititor să înțeleagă linia principală a profeției. Ce domeniu larg se deschide în acest capitol! De la nașterea lui Hristos (versetul 5) până în momentul când El calcă teascul mâniei lui Dumnezeu (capitolul 14,20; 19,15) – o perioadă de timp mai lungă de două mii de ani, de la slăbiciunea Copilului și până la descoperirea în judecată a puterii Sale absolute. Aceste evenimente minunate sunt prezentate în 56 de versete prin simboluri și cuvinte.

1. »Și un semn mare s-a văzut în cer.« - Un semn are însemnătatea lui și arată un anumit lucru sau eveniment (vezi și capitolul 15,1). În acest capitol sunt amintite de mai multe ori lucruri mari, cuvântul *mare* apare de cinci ori. Primul – în ordine cronologică, nu în ce privește însemnătatea – semn mare este o femeie. Subiectul cu importanță deosebită în acest capitol este însă Copilul de parte bărbătească. – În realitate femeia nu este în cer, ci pe pământ; numai semnul a fost văzut acolo. De ce a apărut el în cer, când însemnătatea lui deosebită și locul suferinței ei este pe pământ? Prin aceasta trebuie să se facă cunoscut gândurile lui Dumnezeu și intențiile Lui cu ea în reședința Lui, în cer. Istoria ei trebuie să fie citită și cunoscută în cer, în lumina prezenței lui Dumnezeu.

1. »O femeie îmbrăcată în soare și având luna sub picioarele ei și pe capul ei o coroană cu douăsprezece stele.« - În cartea Apocalipsa găsim patru femei, fiecare din ele reprezintă simbolic o organizație de persoane sau un sistem:

1. Iezabela sau sistemul papal (capitolul 2,20)
2. Femeia dotată cu plinătatea guvernării, sau Israel (capitolul 12,1)
3. Curva cea mare sau biserica cu numele în stricăciunea și decăderea ei viitoare (capitolul 17,1)
4. Mireasa, soția Mielului, sau Biserica (sau Adunarea) glorificată în cer (capitolul 19,7; 21,9).

Luminătorii cerești, soarele, luna și stelele, sunt văzuți aici împreună în slava lor. Ei înfățișează simbolic un sistem de guvernare complet. Deci în această femeie este unită întreaga autoritate de guvernare: autoritatea supremă (soarele), autoritățile derivate și subordonate (luna) și autoritățile publice și de conducere (stelele). Așa cum arată coroana de pe capul ei, ea are și demnitate regală. Dar de ce se vorbește despre douăsprezece stele? Fără îndoială în aceasta se cuprinde un indiciu referitor la slava viitoare a lui Israel, cele douăsprezece¹ seminții. Femeia este dotată cu

¹ Este periculos să se folosească simbolica antichității (a înțelepților din antichitate) pentru interpretarea vorbirii simbolice profetice din Biblie. Din cauza numeroaselor și foarte diferite sisteme religioase în care vorbirea simbolică și simbolica au găsit o mare utilizare, și aceasta deseori pentru prezentarea ideilor în sens opus, folosirea vorbirii lor simbolice pentru explicarea *simbolurilor Bibliei* nu oferă nici o siguranță. Sfânta Scriptură se interpretează prin ea însăși. Fiecare simbol din Apocalipsa se poate înțelege prin folosirea altor părți ale Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia nu are nevoie de o lumină împrumutată din lumea păgână. Ea dă, și niciodată nu se împrumută. Cu privire la numerele din Scriptură a scris cu multă sârguință și iscusință fratele W. F. Grant din America, plecat la Domnul; Dr. Bullinger, din Anglia, fratele plecat la Domnul E. C. Pressland și alții au oferit de asemenea contribuții valoroase la acest domeniu de cercetare a Scripturii. Dar tema nu este nicidecum nouă. În toate timpurile cercetători zeloși s-au preocupat cu studiul numerelor. Numerele din Apocalipsa au preocupat întotdeauna gândurile și penița teologilor. Numărul șapte este fără îndoială cel mai predominant în cartea Apocalipsa. El apare de aproximativ 53 de ori și arată că ceva este complet sau desăvârșit. Acest număr este deseori subîmpărțit în trei și patru, numărul trei arătând ceea ce este divin, în timp ce numărul patru stă în legătură cu ce este omnesc sau cu creația în totalitatea ei. Numărul doisprezece, care apare în textul nostru și deseori și în alte locuri, vorbește despre o

toată splendoarea și plinătatea autorității de guvernare pe pământ, și cu toate că acest semn apare în *cer*, intențiile lui Dumnezeu revelate în aceasta vor deveni realitate pe *pământ*.

2. »Și, fiind însărcinată, striga în durere și în chin ca să nască.« - Femeia este văzută în versetul 1 ca împărăteasă, în acest verset ca mamă. Ca împărăteasă o vedem în glorie și maiestate, ca mamă în dureri și nevoi (Ieremia 4,31). Cine este această femeie și cine este Copilul? Femeia este *Israel*, Copilul este *Hristos*. Un număr mare de comentatori văd în simbolul femeii biserica. Într-adevăr amândoi, Israel și biserica, stau într-o legătură strânsă cu Hristos – Israel ca mamă, biserica sau Adunarea ca mireasă a Sa și soție a Sa. Dar dacă recunoaștem că în versetul 5 se vorbește despre Hristos, și realmente acest verset se poate referi numai la El, atunci întrebarea controversată este clarificată: Israel și nu Biserica a fost mama lui Mesia (Isaia 9,6; Mica 5,2; Matei 1; Romani 9,5).

S-ar putea să fie greuț să se aducă la unison durerile nașterii unei femei (cu referire la Israel) cu ceea ce a avut loc la nașterea lui Hristos. Dar așa cum și aceste lucruri – aparent contradictorii – sunt puse aici în înțelepciunea lui Dumnezeu (când a fost țipătul, durerile nașterii și durerile, atunci când Mesia a venit în lume?) – totuși în realitate nu este nici o greutate. Răspunsul la întrebare îl găsim în Isaia 66,7: »Înainte ca să simtă dureri, a născut, și înainte ca să-i vină suferințele, a dat naștere unui Fiu.« Durerile și suferințele vor veni peste Israel în viitor, în ceasul încercării. Dar Mesia, »Fiul de parte bărbătească«, a fost născut înainte de acest timp greu. Profetul Mica confirmă aceasta printr-o afirmație clară, fără echivoc. După ce a scris despre nașterea lui Mesia (Mica 5,1), el adaugă (Mica 5,3): »De aceea îi va lăsa, până la vremea când va naște cea care are să nască, și rămășița fraților săi se va întoarce la copiii lui Israel.« »Durerile nașterii« vor veni peste femeie cel puțin după două mii de ani de la nașterea lui Mesia; sunt durerile ei în timpul de necaz care va veni. De aceea încă o dată: »Înainte ca să simtă dureri, a născut, și înainte ca să-i vină suferințele, a dat naștere unui Fiu.« Rămâne numai să întrebăm: de ce atunci durerile femeii și nașterea lui Mesia sunt puse alături una de alta în acest capitol? Mai întâi este de remarcat, că timpul actual îndelungat al lepădării lui Israel, cuprins între nașterea lui Mesia și timpul de necaz, este ocolit în tăcere; el este un timp intercalat, despre care nu se vorbește în profeție, dar despre care se vorbește în alte părți ale Cuvântului lui Dumnezeu. În al doilea rând în aceasta vedem simpatia adâncă a lui Mesia la suferințele poporului Său. Deja cu multe secole înainte El s-a gândit la marele necaz (Matei 24,15-28) și a îngrijit de anumite limitări, ca să-l ușureze. În al treilea rând poporul este în timpul, despre care relatează capitolul nostru, scurt înainte de a intra în suferințele îngrozitoare și întoarcerea până la nașterea lui Hristos ne arată legătura Lui strânsă cu poporul în suferințele sale.

3.-5. »Și un alt semn s-a văzut în cer: și iată, un balaur mare, roșu (ca focul), având șapte capete și zece coarne și pe capetele lui șapte coroane; și coada lui trăgea a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Și balaurul stătea înaintea femeii care urma să nască, pentru ca, atunci când va naște, să-i devoreze Copilul. Și a născut un fiu de parte bărbătească; El va păstori toate națiunile cu un toiag de fier; și Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său.« - Cel de-al doilea semn remarcabil este un balaur mare, roșu ca focul. Este satan, văzut în trăsăturile lui de caracter cele mai rele, care aici se comportă cu dușmănie față de femeie. În versetul 9 și în capitolul 20,2 se constată fără îndoială, că satan este balaurul. De ce se folosește balaurul ca simbol pentru satan? Faraon, împăratul Egiptului, din cauza cruzimii lui față de poporul lui Dumnezeu și din cauza independenței lui de Dumnezeu, independență arogantă și plină de mândrie, este numit »balaurul cel mare care stă culcat în mijlocul râurilor« (Ezechiel 29,3). Despre Nebucadnețar, având în vedere brutalitatea și cruzimea lui, se vorbește asemănător (Ieremia 51,34). Dacă ne gândim la afirmațiile Scripturii cu

administrație pe pământ, aflată în mâna oamenilor, precum și despre o comunitate statală sau bisericească, sau despre ambele împreună, așa cum va fi în cazul unirii legitime a statului cu biserica, prezentată în capitolul 21,9-27. Și între popoarele păgâne acest număr a fost pus deseori în legătură cu administrația. Istoria chinezilor, egiptenilor, perșilor, grecilor și romanilor oferă numeroase dovezi în privința aceasta.

privire la leviatan (Iov 3,8; 40,20; Psalmul 74,14; 104,26; Isaia 27,1), stăpânitorul apelor, în care se poate vedea și balaurul, atunci cruzimea lui nesățioasă pare să fie trăsătura lui de caracter deosebită. Așa cum se poate deduce din descrierea hieroglifică a lui, vechii egipteni priveau crocodilul, sau balaurul, ca izvorul și inițiatorul oricărui rău, căruia ei i se închinau sub numele Typho. Culoarea roșie ca focul a balaurului face aluzie la caracterul lui criminal, setos de sânge. Aici se vorbește pentru prima dată în Scriptură direct despre satan ca fiind un balaur. Stăpânitorii păgâni, faraon și Nebucadnețar, au înrobii și asuprit pe poporul lui Dumnezeu, și deoarece ei au făcut aceasta în exercitarea puterii lui satan, sunt numiți pe drept balauri. Însă *satan* este domnul lumii acesteia, adevăratul ei stăpânitor. Puterea imperiului roman va fi în viitor unealta prin care el va lucra. Drept urmare denumirea »balaurul mare, roșu ca focul« poate fi întrebuințată aici pentru prima dată cu privire *la el*.

3. »... având șapte capete și zece coarne și pe capetele lui șapte coroane« - Ce se spune aici despre balaur se întâlnește și în descrierea fiarei (capitolul 13,1), însă aici *capetele* poartă o coroană (diademă), o cunună de aur, care în orient era privită ca semn al puterii tiranice, samavolnice; la fiară dimpotrivă, cele zece *coarne* poartă diademe. În cele șapte capete ale *balaurului* nu trebuie să se vadă cele șapte movile ale orașului Roma. Balaurul și fiara trebuie diferențiate, chiar dacă stau în strânsă legătură între ele. Balaurul este o putere *spirituală* rea, fiara este puterea politică pe pământ, împărăția romană (și capul personal al acestei împărății, deci un om). Cele *șapte capete* ale *balaurului* cu cele șapte diademe arată o concentrare *totală* a *puterii* pământești și *inteligentă*, care este folosită în chip *tiranic, barbar*. Cele zece coarne ale lui fără diademe arată forma de constituire din viitor a împărăției, care v-a fi subîmpărțită în zece imperii, a căror guvernare o va dirija el. Dacă capetele lui sunt împodobite cu diademe, nu mai este necesar ca și coarnele să aibă diademe. Mai târziu, la fiară, vom vedea că cele zece coarne, sau împărați, vor purta diademe (capitolul 13,1), deoarece ele vor exercita *efectiv* puterea. Cele zece coarne ale balaurului, *fără* diademe, arată că puterea lui nu va fi exercitată *de el însuși*, ci de imperiul roman alcătuit din zece imperii. Dar balaurul este puterea invizibilă, care stă înapoia acestui imperiu; puterea imperiului își are *originea* în el. De aceea diademele sunt pe capetele lui, și nu pe coarne. Deci capetele lui, împodobite cu diademele de aur, caracteristica demnității regale, exprimă întreaga putere și înțelepciune cu privire la pământ. *Exercitarea* acestei puteri va fi într-adevăr concentrată în fiară, în puterea care va stăpâni atunci pe pământ. Dar adevăratul stăpânitor în imperiul mondial al națiunilor va fi satan. El va face guvernarea împărăției prin capul acesteia, »cornul cel mic« (Daniel 7), dar care va fi numai o unealtă în mâinile lui. Tirania și cruzimea vor caracteriza această împărăție, deoarece satan stă înapoia ei, guvernând cu toată puterea lui și căreia îi imprimă caracterul lui – o ură de nestins împotriva lui Dumnezeu și împotriva tuturor celor care sunt ai Lui.

4. »Și coada lui trăgea a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ.« - În cele șapte capete am văzut puterea și inteligența balaurului. În coadă vedem aici simbolul influenței lui nimicitoare asupra sufletelor, cu alte cuvinte, minciunile lui (Isaia 9,15). Satan este un ucigaș și un mincinos (Ioan 8,44). El ucide trupurile și nimicește sufletele oamenilor. Puterea lui se vede, spus simbolic, în capetele lui, influența lui vicleană, cu învățăturile ei greșite și detestabile, se vede în coada lui. Expresia »a treia parte«, pe care o întâlnim des la judecățile făcute cunoscut prin trâmbițe, arată și aici partea vestică a împărăției romane, ținutul care prin lumina Evangheliei a fost mult mai privilegiat decât toate celelalte. »Stelele cerului« sunt persoane individuale de conducere, care ocupă poziții în autoritățile oficiale și care stau într-o relație *exterioară* cu Dumnezeu. Acești învățători și conducători creștini au fost prinși în cursele lui satan și cred minciunile lui. »Și el i-a aruncat pe pământ« - din cer pe pământ; prin aceasta se exprimă clar ruina lor morală și spirituală. Să observăm și forma verbului la timpul prezent: »coada lui trage« (nu „trăgea”!). Acțiunea lui este privită ca fiind actuală, această tragere are loc deja acum.

4. »Și balaurul stătea înaintea femeii care urma să nască, pentru ca, atunci când va naște, să-i devoreze Copilul.« - Vedem aici un tablou impresionant. Balaurul stă înaintea femeii, ca să

devoreze Copilul. Ce lumină ciudată aruncă aceasta asupra evenimentelor și împrejurărilor de după nașterea Domnului, așa cum sunt ele descrise în Evanghelia după Matei capitolul 2! Nu femeia, nu Israel, a fost ținta deosebită a urii lui satan. Nu pe ea, ci sămânța ei a căutat s-o nimicească. Chiar din zilele primilor oameni a fost anunțată pentru prima dată ura permanentă a lui satan împotriva sămânței femeii (Geneza 3,15). În Matei 2 această ură se vede clar. Dar acolo se văd numai uneltele umane. Aici, în lumina din Apocalipsa 12,4, recunoaștem că adevăratul inițiator al acestei încercări, de a nimici sămânța femeii, era satan, care a fost văzut de Ioan ca balaurul cu șapte capete și zece coarne. Irod, administratorul cezarului în Palestina, reprezentantul imperiului Roman, a fost în realitate slujitorul lui satan în încercarea lui fără succes de a omorî pe Domnul. Aici se trage perdeaua la o parte, și satan – nu Irod – este descoperit pe deplin ca adevăratul dușman de moarte al lui Hristos. Irod a fost un copil adevărat al tatălui său, diavolul (Ioan 8,41,44). Când planurile i-au fost zădărnice, și-a îndreptat mânia ucigașă asupra copiilor nevinovați, cu speranța nebună, că și Copilul Isus va fi în mulțimea celor uciși.

5. »Și a născut un fiu de parte bărbătească.« - Această expresie puțin neobișnuită nu desemnează numai genul natural, ci ea are un înțeles mult mai profund. În momentul când Hristos a fost născut, Lui I s-a dat – spre deosebire de toți ceilalți *copii* de parte bărbătească – domnia asupra tuturor; El a intrat, ca să spun așa, totodată în drepturile și slava care Îi aparțin ca *Fiu* al lui Dumnezeu, ca *Fiu* al omului și ca Mesia (Psalmul 2 și 8).

5. »El va păstori toate națiunile cu un toiag de fier.« - În aceste cuvinte se include mai mult decât o aluzie la Psalmul 2,9. Profetiile vechi sunt reluate aici, și anume scurt timp înainte de împlinirea lor. Toiagul de fier din mâna Domnului va lovi în primul rând pe împărații vinovați și popoarele din vest (Apocalipsa 19), după aceea pe cei ai nordului și ai răsăritului (Isaia 10, Zaharia 12 și 14). El va zdrobi armatele pământului, fie că ele au pornit împotriva Lui (Apocalipsa 19) sau a poporului Său. El va frânge voința de fier a națiunilor. Mâinile Lui vor prinde atunci frâiele domniei. El va învinge orice putere dușmană, va sfărâma sceptre, coroane și împărății, până când împărații și popoarele se vor pleca înaintea Lui și vor recunoaște domnia Lui absolută. În această zi a puterii Lui irezistibile se pare că biruitoarii vor constitui o grupă deosebită, care va fi cu El (Apocalipsa 2,26-27), vor fi uniți cu El în domnia Sa peste națiuni. Ce mare demnitate și perspectivă sublimă (vezi și 1 Corinteni 6,2-3)!

5. »Și Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său.« - Aceste cuvinte se referă la înălțarea la cer a Domnului, la patruzeci de zile după învierea Sa. Realitatea primirii Sale este amintită pe scurt în Evanghelia după Marcu 16,19, dar este relatată detaliat de Luca, medicul preaiubit (Luca 24,50-51; Faptele Apostolilor 1,9-11). Locul cel mai apropiat și cel mai înalt, locul la dreapta lui Dumnezeu, Îi aparține.

În versetul 5 găsim trei constatări, nașterea Fiului de parte bărbătească, după aceea o misiune încredințată Lui și în sfârșit înălțarea Lui. Dar aici nu se spune nimic despre viața și moartea Lui. Nașterea Lui și înălțarea Lui sunt puse una lângă alta, cei 33 de ani dintre cele două evenimente sunt lăsați la o parte. De ce? Motivul este că în acest capitol nu avem o derulare istorică. Aceasta o găsim în alte părți ale Scripturii, aici lucrurile sunt văzute din perspectiva lui Dumnezeu. În acest capitol este prezentat planul lui Dumnezeu și ținta Sa, așa cum ele sunt văzute și sunt explicate în cer. Semnele au apărut în cer, realitatea, derularea istorică, se va împlini pe pământ. Două intenții sunt urmărite aici: în primul rând trebuie arătată legătura lui Mesia cu Israel, în mod deosebit cu Iuda, care va fi atunci pe punctul de a intra în timpul stabilit pentru necazul lui Iacov (Ieremia 30,7); apoi, legătura Copilului cu hotărârea minunată referitoare la El, domnia asupra tuturor națiunilor. Ambele legături se întemeiază pe *nașterea* Lui, nu pe viața Lui pe pământ; de aceea nu se vorbește aici despre ea. Sunt amintite numai verigile de legătură necesare, nașterea Sa și înălțarea Sa. Drumul și umblarea Sa pe pământ nu erau necesare ca să stabilească legătura lui Mesia cu Israel și cu națiunile. De aceea ele sunt ocolite. Mai rămâne de adăugat, că Hristos a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său – acolo unde este recunoscut dreptul Lui ca Moștenitor al tuturor lucrurilor. Pe pământ acest drept este desconsiderat, dar Dumnezeu

și tronul Său îl vor impune și de acolo Hristos la timpul stabilit de Dumnezeu și în felul stabilit de El va primi moștenirea.

Fuga femeii

6. »Și femeia a fugit în pustiu, acolo unde avea un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.« - S-ar putea presupune, că evenimentele referitoare la Copil sunt în strânsă legătură cu ceea ce se spune despre mamă. Dar nu este așa. Așa cum între nașterea Copilului și înălțarea Lui la cer este o perioadă de 33 de ani, tot așa este o perioadă de aproximativ 2.000 de ani între înălțarea la cer și fuga descrisă aici. Realmente, întreaga istorie a mărturiei creștine umple timpul dintre înălțarea la cer a lui Hristos și până la fuga femeii în pustiu. Să privești împrăștierea actuală a lui Iuda până »la marginile pământului« (Isaia 11,12) ca fugă a femeii în pustiu este așa de eronată că nu necesită nici o combatere. Unii au presupus în chip ciudat o a doua fugă, deoarece fuga este amintită încă o dată în versetul 14, și anume după lupta din cer (versetul 7). Este însă adevărat, că între relatarea despre fugă din versetul 6 și reluarea ei în versetul 14 este o intercalare, dar în aceasta se arată de ce femeia a trebuit să fugă. Balaurul aruncat din cer va urmări femeia, care va fi atunci sprijinită de providența divină în fuga ei dinaintea dușmanilor puternici. Comunicarea scurtă din versetul 6 cu privire la fugă este extinsă în versetele 13-17 prin prezentarea de detalii. Între versetele 6 și 13 avem relatarea despre lupta din cer, rezultatul ei și bucuria cu privire la victorie. Un alt comentator a spus: „Primele șase versete ne oferă un tablou de ansamblu”. Relatări detaliate urmează după aceea. Alungarea lui satan din cer are loc înaintea fugii și este cauza imediată a fugii în grabă. De aceea a trebuit să se dea *această* explicație (versetele 7-12) pentru justificarea fugii în *pustie*. Cuvântul *pustie* înseamnă, ca și în capitolul 17,3, un loc de singurătate și izolare, un mediu *lipsit de toate mijloacele de ajutor natural*. Împrejurările pline de necaz și suferință ale lui Iuda în timpul de necaz vor corespunde cu adevărat unei poposiri în pustie. Este marea zi a necazului lui Iacov, când »toate fețele s-au îngălbenit« (Ieremia 30,6-7); este timpul îngrozitor, care a fost anunțat cu multe detalii de Domnul nostru în marea Sa vorbire profetică de pe Muntele Măslinilor (Matei 24,15-28; Marcu 13,14-22; și Apocalipsa 13 și 17).

6. »Acolo unde avea un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.« - Cuvintele »acolo unde« și »acolo« arată un loc foarte precis, pregătit pentru ea, unde va fi hrănită. Dumnezeu va pregăti pentru femeie un loc și o masă pentru 1260 de zile. Aceeași perioadă de timp este descrisă și cu numere mai mici: 42 de luni de câte 30 de zile (capitolul 11,2; 13,5). Însă aici zilele enumerate cu grijă lasă să se recunoască compasiunea duioasă a Domnului pentru sfinții Săi care suferă. El numără, ca să zică așa, fiecare zi. Toate aceste date referitoare la timp se referă la ultima jumătate a săptămânii-an, sfârșitul celor 70 de săptămâni sau 490 de ani amintiți în Daniel 9. Iudeii prizoniți în Ierusalim (Apocalipsa 11) și cei din afara orașului (Matei 24,16) vor fi o grupă de martori iudei. Considerăm că toți cei care vor depune mărturia lor în Ierusalim vor muri ca martiri, în timp ce ceilalți, care vor fugi din diverse cetăți ale lui Iuda la munți, când va începe prigoana, vor supraviețui prigoana. Martorii iudei uciși sunt văzuți în capitolul 15,2-4, cum cu harfele lui Dumnezeu stau pe Marea de sticlă și cântă. Cei păziți din Iuda, frații și tovarășii de suferință ai celor uciși, vor sta² împreună cu Mielul pe Muntele Sionului (capitolul 14,1).

O luptă în cer

7.-9. »Și a fost un război în cer: Mihail și îngerii lui luptau împotriva balaurului. Și balaurul a luptat, și îngerii lui; și el n-a fost mai tare; și locul lor nu s-a mai găsit în cer. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele cel vechi, acela care se numește Diavol și Satan,

² Numărul martirilor nu este numit, despre cei păziți se vorbește (simbolic) despre 144.000 (capitolul 14,1,3). Ei sunt din seminția lui Iuda. Cei 144.000 pecetluiți în capitolul 7 sunt o altă grupă din tot Israelul.

acela care înșală tot pământul locuit – a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.« - În aceste versete nu se vorbește despre un semn. Prezența lui satan în cer este o realitate. Această luptă în cer între oștirile binelui și răului sub călăuzirea căpeteniilor lor, Mihail și balaurul, cu absolută certitudine va avea loc. Constatarea, că satan are un loc în cer (însă nu în imediata apropiere a lui Dumnezeu) este privită de mulți cu surprindere, de alții cu necredință. Este considerat și mai ciudat să vorbești despre o luptă adevărată într-un loc care mai mult decât oricare alt loc este un loc de liniște și pace, unde – așa cum scrie un poet – „nu este întunericul de la miezul nopții, soarele nu este acoperit de nori, numai amiaza veșnică, sfântă, dă naștere la bucurie.”

Dacă privim întinderea nemărginită a cerului, încetăm să ne mai mirăm³. În Casa Tatălui nici un copil al lui Dumnezeu, nici un sfânt, nu trebuie să se mai teamă vreodată de oștiri dușmane.

În inima lui satan a pătruns păcat. Fiind nemulțumit cu ocuparea locului unei creaturi, cu toate că el aparținea celor mai înalte ființe create (Ezechiel 28,12-17), el a aspirat la Tronul lui Dumnezeu și astfel a căzut în păcat. El a căzut din poziția lui sublimă, și în degradarea și căderea lui au fost atrase și alte duhuri. Dar el nu a fost aruncat imediat din cer.

Sfinții sunt binecuvântați în locurile cerești (Efeseni 1,3); ei șed acolo, dar în Hristos (Efeseni 2,6). În afară de sfinți în cer sunt și alții (Efeseni 3,10); și acolo are loc *acum* lupta noastră creștină împotriva puterilor *spirituale* ale răutății (Efeseni 6,12) – nu după moarte sau după venirea Domnului, căci pentru noi *atunci* nu va mai fi nici o luptă.

Când va avea loc lupta în cer descrisă în aceste versete, atunci va fi sosit momentul când satan v-a fi aruncat definitiv din cer, și oștirile răutății împreună cu el. Mai întâi el va fi aruncat pe pământ, apoi în adânc și în sfârșit în iazul de foc – însă nu ca acolo să stăpânească, ci ca să fie chinuit veșnic ca ființa cea mai adânc înjosită și total degenerată. Primul pas în executarea judecății asupra lui satan va fi deci înlăturarea lui forțată din cer. Despre acest timp și despre acest act citim în Isaia 24,21: »În ziua aceea Domnul va pedepsi oștirea celor de sus, din înalt, și pe împărații pământului, de pe pământ.« Domnul va acorda îngerilor păcătoși pedeapsa care li se cuvine la locul lor »din înalt« și tot așa celor puternici de pe pământ, pe pământ. Niciunul, oricât de mare ar fi el în rang și poziție, nu v-a scăpa de judecata dreaptă.

Mihail

Cine este acest Mihail? Numele lui înseamnă: „Cine este ca Dumnezeu?” Acest înger deosebit de remarcabil este numit în Scriptură de cinci ori cu numele (Daniel 10,13.21; 12,1; Iuda 9; Apocalipsa 12,7). El pare să ocupe cea mai înaltă poziție în ierarhia îngerilor, căci Iuda îl numește »arhanghel«⁴ și în Daniel 10,13 este numit »una din căpeteniile cele mai de seamă«. În fiecare din cele cinci locuri, în care apare numele său, este o legătură cu poporul iudeu. Evident el este îngerul, în grija căruia căruia au fost încredințate interesele lui Israel. »Și, în timpul acela, se va ridica Mihail, căpetenia cea mare, care stă pentru fiii poporului tău (poporul iudeu)« (Daniel 12,1). Profetul vorbește în locul acesta despre același timp ca și vizionarul de pe insula Patmos. Este timpul scurt dinaintea necazului cel mare, dar Mihail va veghea ca Israel să nu piară în acest necaz. »Dar el (Iacov) va fi salvat din el« (Ieremia 30,7). Mihail este o căpetenie a îngerilor, care intervine în favoarea copiilor lui Israel. În aparență luptele dintre Persia și Babilonia au fost decise prin tactica de război și puterea armelor renumitului persan Cores sau Cyrus, care după cuvântul profetic a fost predestinat să răstoarne imperiul babilonian și să devină

³ Trebuie să ne gândim că lupta va avea loc între puterile *spirituale* ale binelui și ale răului; de aceea nu se pune problema extinderii *spatiale* sau a depărtării. Într-un om au fost cel puțin 2000 de demoni sau slujitori ai lui satan (Marcu 5,1-20; Luca 8,26-39).

⁴ Scriptura nu vorbește despre arhangheli, ci numai despre un arhanghel, și anume în două locuri din Noul Testament (1 Tesaloniceni 4,16; iuda 9). Pavel vorbește în primul loc despre Hristos, adevăratul Cap al oștirii îngerilor; în al doilea loc, Iuda vorbește despre îngerul creat Mihail, care intervine în favoarea lui Israel. Singurii doi îngeri, al căror nume este numit în Scriptură, sunt Mihail și Gabriel.

eliberatorul poporului iudeu din lunga captivitate de șaptezeci de ani (Isaia 44,28; 45,1-4; 2 Cronici 36,20-23; Ezra 1,1-4), dar în realitate nu a fost așa. Activitatea națiunilor, războaiele lor, politica lor și țelurile lor sociale sunt dirijate și întocmite de puteri spirituale mai înalte. Sunt înger, buni și răi, care influențează permanent pe oameni și guverne. Despre aceasta găsim exemple remarcabile în capitolul 10 din cartea Daniel. Războaiele și controversele de pe pământ sunt numai imagini ale controverselor dintre puterile spirituale din locurile cerești. Influențele care vin de la puterile invizibile ale luminii și întunericului și luptele dintre acestea sunt reale și serioase (1 Samuel 16,13-15; 1 Împărați 22,19-23); lumea este guvernată prin influența acestor ființe spirituale, dar permanent potrivit cu providența lui Dumnezeu. Lucrarea îngerilor în favoarea sfinților lui Dumnezeu de pe pământ (Evrei 1,14; Faptele Apostolilor 12) este general acceptată, dar intervenția lor, ca să decidă rezultatul bătăliilor precum și coordonarea politicii și a intereselor omenești în general nu este suficient recunoscută. Desigur în cele din urmă totul este în mâna înțeleaptă, puternică și conducătoare a lui Dumnezeu. El este Suveranul suprem în viața omenească și în istorie. În Daniel 10,13 un înger, al cărui nume nu este numit, a fost reținut timp de 21 de zile de »căpetenia împărăției Persiei«. Abia cu ajutorul arhanghelului Mihail a ieșit biruitor din aceasta și a putut să îndeplinească misiunea care i-a fost încredințată. Mihail joacă un rol și în lupta pentru trupul lui Moise. Satan a vrut să aibă el trupul, fără îndoială să ispitească pe Israel să se închine cadavrului lui Moise, așa cum a fost în cazul șarpelui de aramă (2 Împărați 18,4). Dar nici o mână omenească nu a săpat mormântul lui Moise. Dumnezeu Însuși »l-a înmormântat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor, și nimeni nu știe mormântul lui până în ziua aceasta« (Deuteronom 34,6). Iuda ne informează în scrisoarea sa (versetul 9) despre schimbul de cuvinte dintre Mihail și diavolul. Lupta descrisă în Apocalipsa 12,7 nu este însă numai o luptă între cele două căpetenii ca în epistola lui Iuda, ci aici sunt oștirile îngerilor adunate sub căpeteniile lor: »Mihail și îngerii lui luptau împotriva balaurului. Și balaurul a luptat, și îngerii lui.«

Cerurile sunt curățite

8. »Și el n-a fost mai tare; și locul lor nu s-a mai găsit în cer.« Despre rezultatul luptei dintre oștirile spirituale adverse nu poate fi nici o îndoială. Satan și îngerii lui sunt aruncați jos.

Balaurul însuși va suferi o înfrângere rușinoasă, și întreaga oștire a îngerilor păcătoși va fi alungată pentru totdeauna din cer. La reîntorcerea celor șaptezeci de ucenici din misiunea încredințată, la care Domnul i-a trimis, ei i-au spus plini de bucurie: »Doamne, și demonii ne sunt supuși în numele Tău.« Însă acest fapt a fost numai un prim semn al victoriei finale și depline asupra dușmanului și a tuturor puterilor sale. Însă aceasta le-a făcut-o cunoscut Domnul deja atunci, prin aceea că le-a răspuns: »Am văzut pe satan căzând ca un fulger din cer« (Luca 10,17-18). Oricât de mare ar fi împotrivirea lui, ca să nu fie aruncat din cer, el va fi aruncat definitiv și într-o clipă, ca o rază de fulger.

După ce el a păcătuit, prin aceea că a lăsat să pătrundă în inima lui mândria și ambiția arogantă, el și-a păstrat pentru început (și până la luptă) locul său în cer. Acolo el acuză neîncetat pe sfinții lui Dumnezeu, și cutreieră pământul cu intenții și acțiuni fatale. El este căpetenia oștirii demonilor și a oricărui fel de puteri spirituale ale răutății și păcatului. Diavolul este o persoană reală, un stăpânitor spiritual al întunericului, și nu numai o influență rea. Ceea ce noi citim în aceste versete se va împlini la jumătatea ultimei săptămână-an profetică (Daniel 9,27). Dar la mijlocul săptămânii căpetenia romană, provocată de satan, va rupe legământul. Satan aruncat pe pământ va face aceasta și el va dezlănțui ultima revoltă a răului pe pământ, în domeniul politic, religios și oricare alt domeniu. După ce el a fost aruncat din cer, satan va lua în stăpânire pământul decăzut judecății. Cu eforturi neobosite se va strădui să nimicească și să extermineze pe toți care atunci vor fi de partea lui Dumnezeu.

Lupta din cer se termină cu victoria lui Mihail și a îngerilor săi. Balaurul și îngerii lui vor fi aruncați jos și după aceea nu vor mai primi niciodată un loc în cer. După această înfrângere mânia lui satan se va îndrepta spre femeie, și el va urmări atunci pe cei care mărturisesc pe Dumnezeu, în mod deosebit pe rămășița iudaică de pe pământ. Durata necazului cel mare, care va veni peste tot teritoriul care constituie orizontul profeției, dar care în forma lui cea mai gravă și cu suferințele cele mai grele va lovi în mod deosebit Palestina, este stabilită foarte exact la 1260 de zile. De aceea se vede clar, că aruncarea lui satan din cer și prăbușirea lui pe pământ vor avea loc în seara premergătoare necazului cel mare și va fi efectiv cauza declanșării acestui necaz.

Judecarea lui satan

9. »Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele cel vechi, acela care se numește Diavol și Satan, acela care înșală tot pământul locuit – a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.« Judecarea lui satan se va face în trei perioade diferite. Mai întâi el va fi aruncat împreună cu îngerii săi din cer pe pământ; după aceea va fi legat pentru o mie de ani și va fi aruncat în adânc (capitolul 20,2-3) și în final el va fi dat chinului veșnic în iazul cu foc (capitolul 20,10). Uneltele folosite pentru executarea primelor două sentințe judecătorești vor fi îngerii; cine va fi care va executa ultima sentință, nu ne este făcut cunoscut. Ea va fi o desfășurare a puterii divine, independent de cine va fi unealta care va exercita această sentință. – Ce înseamnă iazul de foc? Acolo, în locul de chin, nu vor înceta niciodată plângerile de durere, durerile nu vor înceta. Nici o rază de lumină, nici o urmă de speranță nu va fi în această adâncime a deznădejdii veșnice. Duhul omului nu poate să-și imagineze grozăvia unei astfel de soarte. Nici o peniță nu poate s-o descrie așa cum se cuvine. Gândul cu privire la o guvernare a lui satan în iazul de foc este nimic altceva decât fantezie omenească și nu se găsește nici un argument în Scriptură pentru această idee. El nu va governa acolo, ci *va suferi* ca cea mai dezonorată și cea mai desconsiderată creatură a lui Dumnezeu. Pe cât de îndelung răbdător este Dumnezeul nostru, pe atât este de sigur că vor avea loc judecățile cu care a amenințat! Satan va fi zdrobit după 7000 de ani de activitate plină de ură împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor, în mod deosebit împotriva oamenilor lui Dumnezeu, și i se va răpi puterea de a mai face și alte rele. Împreună cu îngerii lui își va găsi partea în »iazul de foc, pregătit pentru diavolul și îngerii lui« (Matei 25,41).

Numele și lucrarea lui satan

9. »Balaurul cel mare, șarpele cel vechi, acela care se numește Diavol și Satan, acela care înșală tot pământul locuit.« Balaurul este văzut aici în relația lui cu pământul și cu oamenii. De aceea sunt numite aceste patru nume, care apar în aceeași ordine și în capitolul 20,2.

1. **»Balaurul cel mare«**; așa este numit satan din cauza cruzimii lui fără milă. Legende și scrierile cu hieroglife îl prezintă ca pe un monstru, a cărui ființă și înfățișare este în afara lumii animale, ca o legătură între viclenia supraomenească și cruzime.

2. **»Șarpele cel vechi«**; acest nume amintește de prima lui încercare cu succes de a aduce pierzarea perechii de oameni nevinovați și fericiți din grădina Eden (Geneza 3). Șiretenia, prefăcătoria și perfidia caracterizează activitățile sale printre oameni de la început. El a fost totdeauna un ucigaș și un mincinos (Ioan 8,44; 1 Ioan 3,8). El este numit șarpele *cel vechi* în

baza primei lui legături cu oamenii; denumirea de *șarpe*⁵ arată șiretenia lui (Geneza 3,1; 2 Corinteni 11,3). Nu trebuie să uităm, că satan este un duh și o persoană reală.

3. »**Diavol**« și »**satan**«; acestea sunt întrucâtva numele lui proprii. Primele două denumiri sunt descriptive și arată cruzimea și șiretenia lui. Ultimele două nume, diavol și satan, se referă la balaur ca persoană. Diavolul este o ființă-duh rea, care există cu adevărat. În Noul Testament în limba greacă se vorbește despre el numai la singular. Ca diavol, el este acuzatorul, calomniatorul și ispitorul. Ca satan, el este împotrivorul declarat și deschis al lui Hristos și dușmanul evident al lui Dumnezeu și al poporului Său (Iov 1 și 2; Zaharia 3,1-2; Matei 4; Efeseni 6,11; 1 Petru 5,8).

După numirea numelor sale rezultă clar *lucrarea* deosebită a lui satan, spre care este dirijată toată energia lui neobosită. El »înșală tot pământul locuit«. Uneltele omenești, pe care el le folosește pentru obținerea acestui țel, și pe care noi le găsim în capitoul 13, precum și judecata lui Dumnezeu asupra creștinătății (și anume »pământul locuit«), și că lui îi este permis să lucreze în felul acesta, *nu sunt amintite* aici. Aici se vede numai de la cine pornesc toate acestea. Sub permisiunea lui Dumnezeu satan v-a înșela în viitor pe toți cei care trăiesc în teritoriul cu care se ocupă profetia (2 Tesaloniceni 2,7-12). Oricine sau orice ar fi persoanele și mijloacele folosite. Satan însuși este instigatorul, care atrage lumea în stricăciune morală și spirituală. Atunci Dumnezeu, cu dreptate răzbunătoare, va face creștinătatea decăzută, vinovată – după ce ea de la sine însuși a renunțat la adevăr – să creadă minciuna lui satan. Mulțimea necredincioasă a iudeilor va avea aceeași soartă, prin aceea că satan, sprijinit prin semne supranaturale, le va prezenta pe anticrist ca fiind Mesia cel făgăduit și împăratul lui Israel. Această momeală va fi de bună voie înghițită, prin aceasta »întreg pământul locuit« va fi amăgit și înșelat. Atunci satan se va posta însă pe planul secund. *Aici*, în lumina cerească, el este complet descoperit. Odiñoară a fost puterea invizibilă spirituală, care a stat înapoia lui Irod (compară cu Matei 2,13.16). La orbirea creștinătății prin reprezentanții lui, anticrist sau cea de-a doua fiară din Apocalipsa 13, el va juca același rol.

9. »A fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.« De trei ori se găsește cuvântul »aruncat« în acest verset; prin aceasta se scoate în evidență alungarea rușinoasă a lui satan și a îngerilor săi din cer. Nu se spune cine sunt acești îngeri. Noi știm numai, că ei sunt oștirea luptătorilor lui satan și ei vor fi aruncați din cer împreună cu capul și conducătorul lor. Satan nu va mai putea atunci niciodată să mai apară înaintea lui Dumnezeu și să acuze pe sfinți înaintea Lui, și „respirația lui otrăvitoare” nu va mai putea să infecteze vreodată atmosfera sfântă. Cerurile trebuie să fie curățite de tot răul, ca și pământul, și prin Domnul Isus și jertfa Sa vor fi curățite și împăcate ambele domenii (Coloseni 1,20; Evrei 9,23). Cât de depline și cuprinzătoare sunt efectele sângelui vărsat al lui Isus Hristos!

⁵ Suntem convinși că în Geneza 3 se face o relatare adevărată despre ceea ce realmente a avut loc. Pare neîndoielnic, că satan a vorbit printr-un șarpe adevărat. Nu avem nevoie să presupunem împreună cu Josephus și traducătorul lui erudit Whiston, că înainte de căderea în păcat șerpii și reptile asemănătoare aveau aptitudinea de a vorbi, dar au pierdut-o sub domnia lui satan. În Vechiul Testament sunt trei exemple remarcabile pentru folosirea supranaturală a animalelor: 1. Șarpele a fost făcut capabil să vorbească (Geneza 3). 2. Măgăriței lui Balaam i s-a dat o oarecare pricepere și vorbire (Numeri 22,21-30). 3. Un pește mare a fost comandat de Dumnezeu, ca să înghită pe Iona și la porunca lui Dumnezeu să-l arunce pe mal, după ce Iona s-a căit (Iona 2,1,11). Noi credem cu toată convingerea exactitatea istorică și verosimilitatea acestor istorisirii, care sunt confirmate în Noul Testament (2 Corinteni 11,3; 2 Petru 2,15-16; Matei 12,40). Stater-ul, moneda din gura primului pește, pe care l-a pescuit Petru (Matei 17,27), este un alt exemplu despre puterea divină și cunoașterea divină anticipată și dovedește dreptul de a dispune al Creatorului asupra lucrărilor mâinilor Sale. Crearea șarpelui și a celorlalte animale este prezentată în Geneza 1,24-25 și Geneza 3,1. Blestemul, pe care l-a rostit Dumnezeu, în guvernarea Sa, asupra șarpelui, este notat în Geneza 3,14. Rămânerea lui în stare josnică, chiar și în timpul Împărăției de o mie de ani, se vede din Isaia 65,25.

Triumf și vai

10-12 »Și am auzit un glas puternic în cer, spunând: „Acum a venit mântuirea și puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Hristosului Său; pentru că a fost aruncat jos acuzatorul fraților noștri, cel care-i acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte; și ei l-au învins datorită sângelui Mielului și datorită cuvântului mărturiei lor și nu și-au iubit viața, până la moarte. De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi, care locuiți în ele! Vai de voi, pământ și mare, pentru că diavolul a coborât la voi, cuprins de mânie mare, știind că are puțin timp.»« Glasul puternic în cer, pe care vizionarul l-a auzit, este vocea sfinților deja înviați și glorificați (1 Corinteni 15; 1 Tesaloniceni 4). Într-o viziune care va urma, un înger spune, adresându-se lui Ioan, »frații tăi« (capitolul 19,10), în timp ce aceștia vorbesc aici despre »frații noștri«, ceea ce ar fi nepotrivit pentru îngeri. În aceste cuvinte, care totodată sunt o laudă adresată lui Dumnezeu, se spune, că »mântuirea și puterea și împărăția« *au venit*. Dar aceasta se spune *pre-văzător*. În versetul 9 a avut loc un pas necesar și pregătitor pentru instaurarea împărăției în putere vizibilă. »Căpetenia autorității văzduhului« (Efeseni 2,2) este un titlu, pe care el prin aceasta îl va pierde pentru totdeauna. Puterea împărăției, care atunci se va arăta deja în cer prin îndepărtarea lui satan și a îngerilor lui, este vestită acolo ca fiind sosită, cu toate că pe *pământ* ea nu a fost încă descoperită.

Folosirea articolului hotărât pentru toate cele trei noțiuni – mântuirea și puterea și împărăția – oferă expresiilor certitudine și putere. Prin *mântuire* aici nu se înțelege mântuirea sufletului, pe care cei salvați o posedă deja acum, și nici mântuirea trupului, la venirea Domnului. Ea trebuie înțeleasă într-un sens mai larg și mai cuprinzător, care include în sine înlăturarea dușmanului și eliberarea creației din robia ei actuală și din suferințe (Romani 8,21-22). Puterea, este puterea irezistibilă, care va birui și va distruge orice autoritate și putere împotrivoare din cer și de pe pământ. Acum Împărăția lui Dumnezeu este caracterizată de răbdare și perseverență, atunci însă ea se va arăta prin această putere. Împărăția trebuie înțeleasă aici în extinderea ei cea mai vastă, care cuprinde cerul și pământul. *Împărăția Tatălui și Împărăția Fiului* (Matei 13,41-43) reprezintă partea cerească și partea pământească a Împărăției puternice și atotcuprinzătoare a Dumnezeului nostru și a Hristosului Său (Psalmul 2).

Alungarea lui satan din cer este unul din evenimentele cele mai importante din acele zile agitate care vor veni. Strădania neîncetată a »acuzatorului fraților noștri«, care acuză pe sfinți înaintea lui Dumnezeu (și umblarea lor îi oferă prilejuri multe pentru a-i acuza și învinovăți), este un exemplu serios despre desfășurări care au loc în cer și sunt invizibile pentru ochiul natural. Noi mulțumim lui Dumnezeu, că în Hristos, Cel neprihănit, avem un apărător la Tatăl (1 Ioan 2,1-2), a cărui intervenție eficace, care se întemeiază pe jertfa Sa, ne menține permanent înaintea lui Dumnezeu în poziția noastră și face ineficace și fără putere acuzațiile dușmanului. Glasul puternic din cer spune: »acuzatorul fraților noștri a fost aruncat jos«. Satan va fi atunci biruit pe deplin și va fi răsturnat de pe singurul lui scaun al puterii sale. Acuzațiile lui, justificate sau nejustificate, nu vor mai fi auzite niciodată înaintea Judecătorului ceresc.

Este deci un rezultat al luptei în cer, că locurile cerești vor fi eliberate pentru totdeauna de prezența lui satan și a celorlalte duhuri rele, împotriva cărora se îndreaptă acum lupta noastră ca creștini⁶ (Efeseni 6,12). Denumirea de »domnul puterii văzduhului« nu trebuie confundată cu »stăpânitorul lumii acesteia«. Primul conduce puterile *spirituale* ale răutății din locurile de sus, ultimul conduce puterile *lumii* de pe pământ. Dar după ce Domnul va pedepsi cu judecată

⁶ „S-ar putea ca mulți să nu se gândească la faptul că regiunile atmosferei care ne înconjoară, cerul noros, spațiul aerian de deasupra pământului, sunt acum domeniul unde staționează duhurile rele. Dar Biblia ne învață aceasta. Pavel spune: »Lupta noastră nu este împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor acestor întunecimi, împotriva puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești« (Efeseni 6,12). De aceea satan este numit și »domnul puterii văzduhului« (Efeseni 2,2). Satan și demonii își au domiciliul în spațiul aerian care înconjoară pământul. Lor le este permis să staționeze acolo până în momentul acestei lupte.» („Lectures on the Apocalypse” de Dr. Seiss)

»oștirea celor de sus, din înalt«, rămâne numai să se împlinească partea a doua a acestui cuvânt profetic: »... și pe împărații pământului, de pe pământ« (Isaia 24,21).

10. – 11. »Pentru că a fost aruncat jos acuzatorul fraților noștri, cel care-i acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte; și ei l-au învins datorită sângelui Mielului și datorită cuvântului mărturiei lor și nu și-au iubit viața, până la moarte.« Cine sunt aceia, care aici sunt numiți »frații noștri«? Dacă glasul puternic din cer este glasul sfinților cerești, atunci frații lor sunt aceia care au fost acuzați de diavolul, sfinții de pe pământ, cu care sfinții din cer se simt legați frățeste. În lupta lor înverșunată împotriva răului, sfinții de pe pământ vor fi biruitori. Tentațiile anticreștine, vicleniile diavolului și chiar dușmănia lui deschisă vor fi fără putere împotriva oamenilor a căror conștiință a fost curățită prin sângele Mielului. Acest sânge este totodată și baza sfântă și dreaptă a poziției lor înaintea lui Dumnezeu, și pe baza acestui sânge toate acuzațiile diavolului pot fi respinse. Pentru victoria acestor sfinți asupra lui satan sunt numite două motive: în primul rând sângele Mielului, care le dă libertate înaintea lui Dumnezeu; în al doilea rând, mărturia înaintea oamenilor, o mărturie profetică, pe care o vor depune cu credincioșie. O a treia afirmație este adăugată complementar, care arată că în ei va fi activ caracterul de martir: »nu și-au iubit viața, până la moarte«. Însă învierea le este asigurată, căci toți sfinții, care au murit și care vor mai muri, au parte de fericirea întâii învieri. Acești sfinți, în măsura în care vor trece prin moarte, nu sunt văzuți aici ca înviați, ci în așteptarea învierii. Ei trebuie diferențiați de martirii care vor suferi ceva mai târziu moartea, sub fiară, sub puterea romană.

12. »De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi, care locuiți în ele!« Prilejul bucuriei este, că satan și îngerii lui au fost aruncați pentru totdeauna din cer. Bucuria și veselia despre aceasta trebuie să domnească în toate domeniile cerurilor. Aici este singurul loc din Apocalipsa în care cuvântul „cer” este la plural; în rest, fără nici o excepție, în această carte se vorbește despre cer la singular. Dar nu numai cerul singur trebuie să aibă parte de bucuria cu privire la biruința lui Mihail, ci se adaugă: »... și voi, care locuiți în ele.« Întreaga ceată a celor salvați și de asemenea și îngerii (căci ei sunt acasă în cer) sunt incluși în solicitarea la bucurie. Cuvântul a locui (sau a întinde cortul) este același cuvânt ca și în capitolul 13,6 și 21,3.

12. »Vai de voi, pământ și mare, pentru că diavolul a coborât la voi.« Prin aceasta este anunțată o judecată, care va veni asupra pământului – toate regimurile stabile și popoarele liniștite – și asupra mării – partea neliniștită și răscolită a lumii. Am arătat în secțiunile anterioare înțelesul simbolic al noțiunilor pământ și mare. Pământul este simbolul a tot ce este stabil, marea este simbolul a tot ce este neliniștit și instabil. Aceste noțiuni se pot referi la lucruri, la stări, la persoane, la popoare sau la regimuri. Motivarea pentru „vaiul” profetic asupra lumii întregi este dată prin cuvintele: »pentru că diavolul a coborât la voi.« Alungarea lui din cer este acolo sus un prilej de glorie și bucurie, expulzarea lui pe pământ va umple rapid și crescând întreaga scenă de sub cer cu rău, suferință și necaz.

12. »Cuprins de mânie mare, știind că are puțin timp.« Mânia lui satan va fi mai mare decât mânia națiunilor (capitolul 11,18), deoarece satan este forța motrice și conducătorul invizibil cuprins de toată dușmănia, mânia și răutatea. Mânia sa din cauză că a fost alungat pentru totdeauna din locurile cerești va fi întărită de cunoașterea că i-a mai rămas puțin timp pe pământ. Nu știm dacă diavolul cunoaște timpul exact care i-a fost dat până când va fi aruncat în adânc. Creștinii știu însă (sau ar trebui să știe), că lui satan aruncat din cer jos îi va fi permis să urmărească în mânia sa 1260 de zile reale pe sfinții lui Dumnezeu de pe pământ. În cele 17 zile, care urmează după cele 1260 de zile, fiara, puterea statală romană dușmană aflată sub influența satanei, va deveni ținta judecăților grele anunțate prin vărsarea potirelor (capitolul 16), și de aceea nu vor mai putea să prigonească pe sfinți. Aceste două perioade de timp alcătuiesc împreună exact trei ani și jumătate, la sfârșitul cărora Domnul, vizibil pentru toți, va apărea. Atunci și satan va fi legat și va fi închis pentru o mie de ani în adânc. Aceasta va fi a doua treaptă a judecății sale; prima este aruncarea lui din cer. Cea de-a treia treaptă va urma după sfârșitul Împărăției de o mie de ani, când el va fi aruncat în iazul de foc, ca acolo să aibă parte veșnic de

chinuri. Domeniul de activitate al lui satan după aruncarea lui pe pământ va fi limitat. Timpul scurt care îi mai rămâne se va sfârși în curând pentru el însuși și pentru cei care îl urmează (fie ei oameni sau puteri spirituale ale răutății) în pierzarea și suferința cea mai cruntă. Deoarece el știe aceasta, cu toată hotărârea și neobosit în mânia lui va face tot ce este posibil să prigonească femeia (Iuda), pe mama Copilului de parte bărbătească, în timpul ultimei jumătăți a săptămânii-an conform cu Daniel 9 (cu excepția ultimelor 17 zile). Această scurtare a zilelor este ceea ce a amintit Domnul în vorbirea Sa profetică de pe Muntele Măslinilor (Matei 24,22).

Persecuția femeii

13.-17. »Și, când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a persecutat pe femeia care născuse Copilul de parte bărbătească. Și i-au fost date femeii cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare în pustiu, la locul ei, acolo unde trebuia să fie hrănită un timp și timpuri și jumătate de timp, departe de fața șarpelui. Și șarpele a aruncat apă ca un torent din gura lui, după femeie, ca să o facă să fie luată de torent. Și pământul a ajutat femeia și pământul și-a deschis gura și a înghițit torentul pe care-l aruncase balaurul din gura lui. Și balaurul s-a mâniat pe femeie și a mers să facă război împotriva rămășiței seminței ei, a celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus.» Intercalarea foarte interesantă cu privire la lupta din cer (versetele 7-12) a fost necesară, ca să explice pentru ce femeia a trebuit să fugă în pustie. Deoarece încercarea satanei de a ucide Copilul de parte bărbătească a eșuat, el își îndreaptă mânia asupra mamei, deci împotriva lui Israel. Atâta timp cât are un loc în cer, el este acuzatorul fraților. El este și capul puterilor spirituale ale răutății, împotriva cărora noi avem de luptat (Efeseni 6,12). Lupta în cer va avea ca rezultat definitiv, că satan și duhurile rele din locurile cerești vor fi aruncate jos și prin aceasta cerul va fi curățit pentru totdeauna de prezența lor. Dar după terminarea luptei în cer și deznodământul victorios, lupta va începe pe pământ. Rezultatul primei lupte este alungarea definitivă din cer; sfârșitul celei de-a doua va fi închiderea lui satan pentru o mie de ani în adânc.

În versetul 13 se reia firul întrerupt al istoriei; intercalarea (versetele 7-12) motivează numai fuga femeii. Balaurul aruncat pe pământ se va osteni să se răzbune pe Iuda, care atunci va fi în țară și va reprezenta întreg poporul înaintea lui Dumnezeu. Efraim, sau cele zece seminții pierdute pentru mult timp, nu vor fi reapărut până în momentul acela. În versetul 6 se vorbește despre fuga femeii, și despre aceasta vorbește și versetul 14. Persecuția (versetul 13) o va constrânge să fugă.

14. »Și i-au fost date femeii cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare în pustiu, la locul ei, acolo unde trebuia să fie hrănită un timp și timpuri și jumătate de timp, departe de fața șarpelui.» Cele două articole hotărâte folosite în expresia »cele două aripi ale vulturului celui mare« arată precizia noțiunilor; este vorba de aripile unui anumit vultur. *Aripile* au o însemnătate dublă, și anume *mișcare rapidă și protecție sigură*. Ambele sunt acordate femeii. Aluzia la aripile vulturului este fără îndoială o referire la grija de odinioară a lui Dumnezeu pentru poporul Său și protecția Sa în pericolele care amenințau (Exod 19,4; Deuteronom 32,10-12). În locurile citate se vorbește simbolic de „aripile” lui Dumnezeu; aceste aripi sunt date aici femeii. Toate în acest capitol au loc potrivit cu providența divină.

Înțelesul simbolic al noțiunii pustie a fost arătat la studiul versetului 6. Femeia va găsi în pustie un loc pregătit de Dumnezeu, unde ea se poate încrede și în purtarea de grijă divină. Durata izolării ei în pustie este numărată în zile în versetul 6, 1260 de zile, dar aici se vorbește în mod ciudat despre aceasta: »un timp (un an) și timpuri (doi ani) și jumătate de timp⁷ (o jumătate de an)«, în total trei ani și jumătate. Acest fel de a reda timpul se întâlnește deja în Daniel 7,25.

⁷ »Șapte timpuri« (Daniel 4,16.23.25.32) sunt șapte ani. Șapte ani a trăit Nebucadnețar ca un animal, deci fără simțăminte, sau fără conștiință, înaintea lui Dumnezeu, exact așa cum a fost împărăția sa și împărățiile care au urmat: brutal, ca și animalele în caracterul și acțiunile lui (Daniel 7).

Avem astfel redarea timpului în luni (capitolul 11,2; 13,5), în zile (capitolul 11,3; 12,6) și în timpuri (capitolul 12,14). Toate aceste moduri diferite de redare a timpului desemnează *aceeași* perioadă de timp, și anume ultima jumătate a săptămânii-an, necazul cel mare, al cărui început profetul Daniel îl redă prin cuvintele »la jumătatea săptămânii« (Daniel 9,27). Când această perioadă de timp este redată în zile, atunci pe prim plan sunt sfinții în suferințele lor.

În timpul activității lui satan pe pământ, națiunile și popoarele vor fi supuse în totalitate influenței lui rele; ele vor fi conduse, ademenite și stăpânite de el, moral și politic, în toată gândirea și simțirea lor. Aceasta o arată expresia »fața șarpelui«. Femeia va fi păzită de aceasta, ea va umbla »departe de fața șarpelui«. – Balaurul *persecută*, șarpele *ispitește*.

15. »Și șarpele a aruncat apă ca un torent din gura lui, după femeie, ca să o facă să fie luată de torent.« În intenția lui de a nimici națiunea iudaică, diavolul va folosi o anumită putere, sau puteri, probabil mulțimi de oameni care stau sub influența lui, ca să obțină acest scop. Dar Dumnezeu în providența Lui va împiedeca ca osteneala șarpelui să aibă succes.

16. »Și pământul a ajutat femeia și pământul și-a deschis gura și a înghițit torentul pe care-l aruncase balaurul din gura lui.« În teritoriile în care domnește o anumită ordine și stabilitate se va trezi ajutor pentru iudei. Este pe deplin posibil ca cuvântul *pământ* să nu aibă aici înțelesul simbolic, ci sensul literal. Evenimente supranaturale nu vor fi rare în timpul acela. Deja în zilele lui Moise Dumnezeu a intervenit în felul acesta (Numeri 16,30-33). În orice caz în providența lui Dumnezeu eforturile șarpelui vor fi zădărnice într-un fel care nu ne este prezentat mai detaliat. Înghițirea torentului înseamnă că mijloacele folosite de satan, de orice natură ar fi ele, vor fi *ineficace*.

17. »Și balaurul s-a mâniat pe femeie și a mers să facă război împotriva rămășiței seminței ei, a celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus.« Eșecul va ațâța și mai mult mânia balaurului, și deoarece mânia lui asupra femeii este fără succes, el pornește »să facă război împotriva rămășiței seminței ei«, deci cu fiecare iudeu în parte, care nu va fugi atunci când se pornește necazul cel mare (Matei 24,15-22). Acești martori credincioși, singulari, vor fi caracterizați sub două aspecte: ei »păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus«. Păzirea poruncilor lui Dumnezeu este caracteristica clară a unei vieți sfinte, pe care o au toți credincioșii din toate timpurile. Așa este potrivit gândurilor lui Dumnezeu; lipsurile serioase din practica umblării noastre sunt pentru noi un motiv de adâncă smerire. »Mărturia lui Isus« este o mărturie profetică în cartea Apocalipsa, care se referă la venirea Lui în Împărăția Sa și vestește desfășurarea puterii divine și a domniei care va veni asupra pământului. În Evangheliile are un alt caracter; acolo revelează harul și gloria morală a Domnului.

Versetul 18 aparține, din punct de vedere al conținutului, capitolului următor și va fi studiat acolo.

Privire retrospectivă asupra capitolului

Ultimul verset din capitolul 11 face deja aluzie, că privirea profetică se îndreaptă spre Israel, nu însă spre pământ, cu toate că el este în realitate desigur acolo. *Semnul* a apărut în cer (capitolul 12,1), așa cum se spune aici pentru prima dată în Apocalipsa. Femeia nu reprezintă Biserica sau Adunarea, ci pe Israel. Adunarea este Mireasa și soția Mielului (Apocalipsa 19,7; 21,9), Israel este mama Domnului după carne (Romani 9,5). Fiul de parte bărbătească, Persoana desemnată cu această expresie neobișnuită, este Hristos. El este numit astfel, deoarece El singur unește în Sine toate caracterele alese umane și prin nașterea Sa a intrat totodată în drepturile și demnitatea potrivit cu Psalmul 2. Cine în afară de El ar putea să pască națiunile cu o nuiă de fier? Alții vor fi într-adevăr uniți cu El prin har în practicarea unei domnii atotcuprinzătoare (Apocalipsa 2,26-27), dar denumirea »fiu de parte bărbătească« se poate referi numai la Unul, care este întruchiparea tuturor virtuților bărbătești.

Femeia este văzută în posesia întregii suveranități (cu privire la pământ), ea este îmbrăcată în soare. Luna argintie, palidă, stăpânitorul nopții, este sub picioarele ei. În afară de aceasta ea are demnitate regală, căci pe capul ei este o cunună, în care cele douăsprezece stele reprezintă totalitatea administrațiilor pământești prin toate autoritățile mai neînsemnate. Acesta este Israel, așa cum îl vede Dumnezeu, nu așa cum este el acum, și nici așa cum a fost. Este »un semn mare« a ceea ce Israel va fi în Împărăția de o mie de ani.

Apoi se vede un alt semn în cer, un balaur. El este mare, căci el este căpetenia invizibilă și totuși puternică a oștirii răului în ceruri și pe pământ. El este roșu ca focul, deoarece este un ucigaș, care se bucură de vărsarea de sânge. El are șapte capete, care sunt încununate cu șapte diademe; aceasta înseamnă, că el ca monarh absolut posedă o plinătate de putere pământească și de înțelepciune. El are zece coarne, care arată spre constituția viitoare a împărăției romane, care va consta atunci din zece împărății. În sfârșit, el are o coadă plină de otravă și de înșelăciune, care mătură totodată peste orizontul politic – desigur sub aspect spiritual și moral – și aruncă la pământ întreaga mulțime a personalităților conducătoare ale părții de vest a împărăției romane.

Balaurul este satan; denumirea de balaur arată felul lui de a fi, sub numele de satan el este dușmanul personal al lui Hristos și împotrivorul sfinților. El stă cu intenție ucigașă înaintea femeii, ca să-i înghită Copilul. Intenția lui este însă zădărnicită, și Copilul este răpit la Dumnezeu. Viața și moartea Domnului sunt aici ocolite în tăcere, oricât de bogate ar fi ele în învățatură și adevăr fundamental. Înălțarea urmează după naștere, în timp ce tot ce se cuprinde între acestea nu este amintit.

Femeia fuge apoi în pustie, însă înainte de aceasta este o intercalare lungă. Între înălțarea Copilului de parte bărbătească și fuga femeii, care va avea loc în viitor, se desfășoară toată istoria mărturiei creștine. Realitatea importantă, care trebuie înțeleasă aici, este legătura lui Hristos cu Israel, nu cu Adunarea. De aceea sunt ocolite două perioade de timp intercalate, timpul dintre naștere și înălțarea la cer a Domnului și timpul dintre înălțarea la cer a Domnului și fuga femeii, care va avea loc abia la începutul necazului cel mare.

După aceea urmează relatarea despre lupta viitoare din cer, care este introdusă aici, ca să arate pentru ce a trebuit femeia să fugă. Satan și îngerii lui sunt aruncați pentru totdeauna din cer jos. Acest fapt și conștienta că activitatea lui pe pământ va fi atunci de scurtă durată, îi aprinde mânia împotriva mamei Copilului, în timp ce mai înainte dușmănia lui era îndreptată mai mult împotriva Copilului. Mijloacele pe care le întrebunțează, ca să nimicească femeia, sunt făcute ineficace prin conducerea din partea lui Dumnezeu în providența Sa. Atât Fiul cât și femeia scapă de dușmănia și prigoana lui. Dar unii iudei temători de Dumnezeu devin ținta urii lui ucigaș⁸.

Așa se încheie acest capitol minunat, în care sunt cuprinse laolaltă evenimentele cele mai importante, pe care le găsim în cartea Apocalipsa. Tematica este mult mai vastă decât în multe alte capitole, și pătrunde mult înapoi în istorie, mai mult decât oricare altă secțiune din carte. Cine în afară de Dumnezeu ar fi putut să dea o astfel de asociere de evenimente?

⁸ Noțiunea de „a face război” (versetul 17) include orice formă de atac asupra trupurilor sfinților, fie prin prigoane sau prin război. Rănirile corporale și adăugarea răului de orice formă, toate acestea se includ în această foarte des folosită expresie (vezi capitolele 11,7; 13,7; 17,14; 19,19).